

Асѣнь (мълчешкомъ клати глава. Послѣ).

И ти казвашъ, че сте зели добри мърки, че стражата е будна, че палатътъ е добръ заварденъ?

Драгомиръ.

Добри мърки сж зети, царьо.

Асѣнь.

Само, никому да се не закача нито косамъ отъ главата, дору добръ не се изпита работата. Иванку успокоинъ ли е добръ?

Драгомиръ.

Успокоинъ е, царьо честитий.

Асѣнь.

Свободенъ си сега, Драгомире.

Драгомиръ (низко се покланя и тръгнува да си утива. На себе-си).

Колко хубаво стана! сега вече можеме свободно да се разпореждаме съ стражата въ палатътъ. (утива си).

ЕВЛЕНИЕ 2.

АСѢНЬ САМЪ.

Асѣнь (разхожда се умислено).

Гледай, гледай до какъ утива братъ ми! За постигване на честолюбивитъ си намърения той предъ ништо не се спира. Колко сжмъ билъ излъганъ азъ, като сжмъ вървалъ, че едно братско мърение и изобличение ште го вразуми и възвърне отъ пагубнитъ му замисли... (поспирва се и мисли. Тръгнува пакъ да се разхожда) Колко мъчно нѣшто било да се нарани сърцето ни отъ най-обичливъ братъ!... Брате, брате! да знаешъ какъ ми плаче сърцето за тебе! Колко пакъ те виждамъ азъ въ сънътъ си чистъ, невиненъ, и мене ми е драго-драго! Азъ те пригръштамъ и като дѣте плачж отъ радостъ... Но това бива само на сънъ, а на явъ... (затуля лице съ ржцѣ и стои така. Шепне) Нови злодѣйства! нови беззакония... (открива лице и